

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי משה (מושיק) בן דור ז"ל

בן רחל ואברהם

נולד בירושלים

בתאריך כ"ח בחשוון תשט"ו, 21/11/1954

התגורר בירושלים

התגייס בפברואר 1973

שרת בחטיבת כפיר

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

כ"ח בתשרי תשל"ד, 24/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 4 שורה: 2 קבר: 14

הותיר אחריו הורים, אח ואחות

בן 19 בנופלו

קורות חיים

משה (מושיק), בן רחל ואברהם, נולד ביום כ"ה בחשוון תשט"ו (21.11.1954) בירושלים ולמד בגימנסיה העברית בירושלים, החל מבית-הספר היסודי ועד שסיים בה את לימודיו התיכוניים, במגמה הביולוגית. משה היה תלמיד שקדן ומצליח. מורתו מעידה כי הייתה זו חוויה לבדוק מבחן שלו, בשל הכתיבה הנקייה, המסודרת והעדר השגיאות. משחר נעוריו היה פעיל בתנועת הצופים והדריך בשבט "מצדה" של צופי ירושלים. היה מיוזמי הקמת חטיבת "לפיד" במסגרת הצופים, שבה ריכז נוער משכונת קטמון. בהבנה ובמסירות טיפל בחניכיו וזכה להכרת תודתם ואהבתם. משה היה ספורטאי מעולה, הצטיין בכמה ענפי ספורט, השתתף במרוצים ובתחרויות שונות וזכה בתעודות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הצטיינות ומדליות רבות: במירוץ-שליחים ובמירוץ הגליל זכה במדליות זהב; במירוץ הכנרת - מדלית כסף; במירוץ הל"ה ובכינוס "הפועל" - מדליות ארד. כן הוענקו לו תעודת סיום קורס בצופיות, תעודת הצטיינות באתלטיקה קלה, אות הספורט בדרגת מצטיין בכיתות ט, י, יא, יב, והרשימה לא תמה. הוא אהב לשיר והצטיין בכשרונו לזמרה ולהופעה תיאטרלית. אמנם היה שופע עליזות ושבבות, אך עם זאת היה רציני וידע לנתח בהגיון רב בעיות שונות. מושיק היה קשור מאוד לביתו ובן מסור להוריו. הייתה בו עדינות-נפש, והתחשבות והבנה לרגשות הזולת. לדברי מורתו היה "דמות שלמה, פועלת, דינמית ובוטחת". בעל כושר-התמדה ורצון עז, תמיד שאף להיות הטוב ביותר, ומשקיבל עליו משימה, היה משתדל למלאה כמיטב יכולתו, והתייחס ברצינות לערכי הקרבה והתנדבות.

משה גויס לצה"ל בפברואר 1973, והתנדב לחיל הצנחנים. לאחר סיום הטירונות, ולאחר שהשלים קורס צניחה והשתלמות בקורס למפעילי ציוד מיוחד, הוצב לסיירת מהוללת בתפקיד מפעיל מרנ"ט. משה היה גאה על שהתקבל לסיירת. כשעמד במצבים קשים לא איבד את עשתונותו ומעולם לא התאונן על קשיים ולחץ, אלא סיפר עליהם כעל חוויה. לדברי מפקדו, היה החייל המצטיין במחלקה ונכון לו עתיד של קצין. הוא היה עוזר לחבריו ומדרבנם לעמוד במשימות, הרגיש שמחובתו לא לאכזב את מפקדיו, הנותנים בו אמון ולעשות כמיטב יכולתו, עד כי שימש לחבריו דוגמא-אישית, מאושר היה כשנבחר להיות בין הצועדים במצעד יום העצמאות. במלחמת יום-הכיפורים לחם עם יחידתו בקרבות שהתחוללו בצדה המערבי של תעלת סואץ. ביום כ"ח בתשרי תשל"ד (24.10.1973), בקרב במבואות העיר סואץ, ליד הסוללה נפגע משה פגיעה ישירה, תוך כדי לחימה מהזחל"ם, ונהרג, בטרם מלאו לו תשע-עשרה שנה. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל. השאיר אחריו הורים, אח ואחות, שנולדה לאחר נפילתו. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

הוריו הוציאו לאור ספר לזכרו ובו מדבריהם של בני המשפחה, מורים וחברים על דמותו, וכן מרשימותיו וממכתביו; האקדמיה לאמנות ועיצוב "בצלאל" בירושלים החליטה להנציח את זכרו ולהעניק מדי שנה בשנה פרס על שמו לסטודנט שיתרום להווי החברתי והתרבותי של האקדמיה; חטיבת "לפיד" של צופי קטמון הנציחה את זכרו וקראה את אחד מגדודיה על שמו.

משה בידור

נפל בקרבות הטיהור על הסוללה

המערבית של תעלת סואץ ב-24.10.73

ברצוני להעלות דברים לזכרו של משה, במלאת שלושים לנפלו. כמי שהיתה לה הזכות לעמוד לצידו מסך תקופה ארוכה, בתקופה בה שרת בצה"ל, ולהיות שותפה לחוויות ולמאורעות בהם נטל חלק, אתאר כמה צדדים מדמותו המגוונת:

לבטים רבים עברו על משה בתקופה שקדמה לגיוסו. הטרידה אותו השאלה באיזו יחידה במסגרת הצנחנים יבחר ויתנדב אליה, שכן התנדבותו היתה בעיניו יסוד הכל כשהתקבל ליחידה בה רצה לא היה גבול לשמחתו. קשרי האימונים שעמדו בפניו לא הרתיעוהו כלל, ולעולם לא שמעתי מתלונן על כך. לעתים נדמה היה לי כי קשה יותר מכל היה לו הניתוק מהבית.

משה עסק תמיד בחבריו ליחידה, שעליהם סיפר לי רבות. הסיפוק הרב ביותר היה לגביו כשהצליחו כל חבריו לעמוד בכל האתגרים ולסיים את המשימה שהוטלה עליהם. בשמחה נטל על עצמו לעזור לחבריו, וכפי שהיה אומר לי תמיד, –"העזרה לחבר, בכל מצב שיהיה, הפכה אצלי לאינסטינקט".

תמיד חזר משה ואמר כי הוא מרגיש חובה של ממש למפקדיו, הנותנים בו אמון, להמשיך ולהוכיח את עצמו. העובדה כי לחייל הטוב יש מעין חובה להוכיח את יכולתו לאורך כל הדרך רק דרבנה אותו, על אף המתח הרב שהיה כרוך בכך. ככל שנעשו האימונים קשים יותר יעמוד לפניו אתגר קשה יותר, –כשעמד בו, גבר סיפוקו. במשך כל התקופה וראה משה דוגמא במפקדיו, ושאל, לאחר סיום האימונים, להיות כמותם. בתקופה זו באה שאיפתו זו לידי ביטוי ביחסיו עם מפקדיו וחבריו. ואירע, כפי שקורה ביחידה סגורה, שנתגלו חילוקי דעות בקשר לביצוע מושלם של משימה מסוימת. משה היה תמיד עסוק בשכנוע חבריו לבצע את המשימה, כפי שיש לכצעה, על חילוקי דעות אלו הרבה לספר, ותמיד בשיחותינו שב ובחן עצמו על הדרך שבה נקט.

תמיד שאף משה שיהיה לו בפסך יום אימונים זמן פנוי לשקוע בעולם הספרים, ותמיד סיפר לי עד כמה קשה לו להשלים עם תכנית האימונים שאינה מאפשרת לו לעשות כך. כך היה אומר כי כאשר הוא בא לחופשה, אחרי זמן ממושך, קשה לו להסתגל לכך שאין באפשרותו להקדיש זמן רב יותר לכל דבר, כפי שהיה רגיל לעשות לפני שגויס. כך חזר והביע משאלתו כי היה רוצה להדריך חיילים, כמעין המשך להדרכת חניכיו בתנועת הצופים, ושלחייליו תהיינה דקות פנויות, שבהן יוכלו לשקוע בעולם הספרים, ולצאת מתוך עולם המלחמות שהיה

כל-כך לא לרוחו.

בפגישתנו האחרונה, כשהתכוננו בתמונות ממלחמת וייטנאם, בוערוכת צילום במוזיאון ישראל, ציין משה כי בהתכוננו באימי מלחמה נוראה זו הוא הבין פרושם של דברים שעליהם דברו מפקדיו, ועד כמה לא היה רוצה שזו תבוא עלינו.

משה נראה בעיני כצירוף נדירה של מסירות לזולת; מעשה ומחשבה נתגלמו בו, ועדינות רגש לרגשותיהם של אחרים.

כן ראיתיו, וכך ישאר זכרו עמי.

יעלי

... משה ואני התחלנו את "הצבא" הרבה זמן לפני שאתם, חברי לקרב, פגשתם בו לראשונה.

יחדיו היינו רצים בלילות ועורכים מסעות לילה בכל רחבי פרוזדור ירושלים.

יחדיו חישלנו גופינו באימוני הספורט ובאופן פרטי.

יחדיו האזנו בפעולות בתנועה לסיפורי גיבורים וחונכנו לאורם.

יחדיו גדלנו לאור ערכים של התנדבות והקרבה.

עתה בשארתי לבד.

דני